

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לז.
בא לו למזרח העזרה לצפון המזבח, הסגן מימינו, וראש בית אב משמאלו. ושם שני שעירים													לז.
וקלפי היתה שם ובה שני גורלות. של אשכרוע היו, ועשאן בן גמלא של זהב, והיו מזכירים אותו לשבח.													לז.
בן קטין עשה שנים עשר דד לכיור, שלא היה לו אלא שנים' ואף הוא עשה מוכני לכיור, שלא יהיו מימיו נפסלין בלינה.													לז.
מונבו המלך היה עושה כל ידות הכלים של יום הכפורים של זהב.													לז.
הילני אמו עשתה נברשת של זהב על פתח היכל, ואף היא עשתה טבלא של זהב שפרשת סוטה כתובה עליה.													לז.
נקנור נעשו נסים לדלתותיו, והיו מזכירין אותן לשבח.													לז.
מדקאמר לצפון המזבח. - מכלל דמזבח לאו בצפון קאי													לז.
מני?													לז.
רבי אליעזר בן יעקב היא													לז.
(ויקרא א) צפנה לפני ה' - שיהא צפון כולו פנוי, דברי רבי אליעזר בן יעקב.	דתניא: [רבי אליעזר בן יעקב]												לז.
והא רישא רבי אלעזר ברכי שמעון היא													לז.
כולה רבי אליעזר בן יעקב היא, ותני בבין האולם ולמזבח.													לז.
הסגן בימינו וראש בית אב בשמאלו.													לז.
המהלך לימין רבו הרי זה בור.	רב יהודה:												לז.
הסגן בימינו וראש בית אב בשמאלו.	תנן:												לז.
שלושה שהיו מהלכין בדרך, הרב באמצע, גדול בימינו, וקטן משמאלו. וכן מצינו בשלושה מלאכי השרת שבאו אצל אברהם: מיכאל באמצע, גבריאל בימינו, ורפאל בשמאלו.	ועוד תניא:												לז.
כדי שיתכסה בו רבו.	תרגומא רב שמואל בר פפא קמיה דרב אדא:												לז.
המהלך כנגד רבו - הרי זה בור, אחורי רבו - הרי זה מגסי הרוח	והתניא:												לז.
דמצדד אצדודי.													לז.
וקלפי היתה שם ובה שני גורלות.													לז.
(ויקרא טז) ונתן אהרן על שני השעירים גורלות - גורלות של כל דבר.	תנו רבנן:												לז.
יכול יתן שנים על זה ושנים על זה													לז.
תלמוד לומר גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, אין כאן לשם אלא גורל אחד ואין כאן לעזאזל אלא אחד.													לז.
יכול יתן של שם ושל עזאזל על זה, ושל שם ושל עזאזל על זה													לז.
תלמוד לומר גורל אחד לה' - אין כאן לה' אלא אחד, ואין כאן לעזאזל אלא אחד.													לז.
אם כן מה תלמוד לומר גורלות?													לז.
שיהיו שוין, שלא יעשה אחד של זהב ואחד של כסף, אחד גדול ואחד קטן. גורלות של כל דבר													לז.
פשיטא													לז.
לא צריכא													לז.
לפי שמצינו בציץ שהשם כתוב עליו והוא של זהב, יכול אף זה כן - תלמוד לומר גורל גורל ריבה. ריבה של זית, ריבה של אגוז, ריבה של אשכרוע.	לכדתניא:												לז.
בן קטין עשה שנים עשר דד לכיור וכו'.													לז.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
כדי שיהיו שנים עשר אחיו הכהנים העוסקין בתמיד מקדשין ידיהן ורגליהן בבת אחת.	תנא:											לז.
שחרית, במילואו מקדש ידיו ורגליו מן העליון, ערבית בירידתו מקדש ידיו ורגליו מן התחתון.	תנא:											לז.
ואף הוא עשה מוכני לכיור וכו'												לז.
מאי מוכני?												לז.
גילגלא דהוה משקעא ליה.	אביי:											לז.
מונבו המלך עשה כל ידות הכלים וכו'.												לז.
נעבדינהו לדידהו דזהב												לז.
בידות סכינין.	אביי:											לז:
אף הוא עשה כני כלים, ואוגני כלים, וידות כלים וידות סכינין של יום הכפורים של זהב	מיתיבי:											לז:
תרגומא אביי בקתתא דנרגי וחציני.												לז:
הילני אמו עשתה נברשת של זהב וכו'.												לז:
בשעה שהחמה זורחת ניצוצות יוצאין ממנה, והכל יודעין שהגיע זמן קריאת שמע.	תנא:											לז:
הקורא את שמע שחרית עם אנשי משמר ואנשי מעמד - לא יצא, מפני שאנשי משמר משכימין ואנשי מעמד מאחרים.	מיתיבי:											לז:
לשאר עמא דבירושלים.	אביי:											לז:
ואף היא עשתה טבלא												לז:
שמעת מינה כותבין מגילה לתינוק להתלמד בה												לז:
ריש לקיש משום רבי ינאי: באל"ף בי"ת.	מיתיבי:											לז:
כשהוא כותב - רואה וכותב מה שכתוב בטבלא	מיתיבי:											לז:
אימא: רואה וכותב כמה שכתוב בטבלא.												לז:
כשהוא כותב - רואה וכותב מה שכתוב בטבלא, ומה כתוב בטבלא (במדבר ה) - אם שכב איש אתך ואם לא שכב אם שטית אם לא שטית	מיתיבי:											לז:
התם בסירוגין.												לז:
ניקנור נעשו נסים לדלתותיו.												לז:
מה נסים נעשו לדלתותיו?	תנו רבנן:											לז:
כשהלך ניקנור להביא דלתות מאלכסנדריא של מצרים, בחזרתו עמד עליו נחשול שבים לטבעו. נטלו אחת מהן והטילו לים, ועדיין לא נח הים מזעפו. בקשו להטיל את חברתה, עמד הוא וכרכה, אמר להם: הטילוני עמך מיד נח הים מזעפו. והיה מצטער על חברתה. כיון שהגיע לנמלה של עכו - היתה מבצבצת ויוצאה מתחת דופני הספינה.	אמר:											לז:
בריה שבים בלעתה והקיא אתה ליבשה ועליה אמר שלמה (שיר השירים א) קרות בתינו ארוזים רהיטנו ברותים. אל תיקרי ברותים אלא ברית ים.	יש אומרים:											לז:
לפיכך, כל השערים שהיו במקדש נשתנו להיות של זהב, חוץ משערי ניקנור, מפני שנעשו בו נסים.												לז:
מפני שנחוששתן מוצהבת היתה.	יש אומרים:											לז:
נחשת קלוניאת היתה, והיתה מאירה כשל זהב.	רבי אליעזר בן יעקב											לז:
ואלו לגנאי:												לז:
של בית גרמו לא רצו ללמד על מעשה לחם הפנים												לז:
של בית אבטינס לא רצו ללמד על מעשה הקטורת												לז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

מקרא-key:	יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	הוגרס בן לוי היה יודע פרק בשיר ולא רצה ללמד												לה.
	בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב.												לה.
	על הראשונים נאמר (משלי י) זכר צדיק לברכה, ועל אלו נאמר (משלי י) ושם רשעים ירקב.												לה.
	בית גרמו היו בקיאיין במעשה לחם הפנים ולא רצו ללמד. שלחו חכמים והביאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים, והיו יודעין לאפות כמותן ולא היו יודעין לרדות כמותן. שהללו מסיקין מבחוץ ואופין מבחוץ, והללו מסיקין מבפנים ואופין מבפנים. הללו פיתן מתעפשת, והללו אין פיתן מתעפשת.	תנו רבנן:											לה.
	כל מה שברא הקדוש ברוך הוא - לכבודו בראו, שנאמר (ישעיהו מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו, וחזרו בית גרמו למקומן.	כששמעו חכמים בדבר אמרו:											לה.
	שלחו להם חכמים ולא באו. כפלו להם שכרן - ובאו.												לה.
	בכל יום היו נוטלין שנים עשר מנה, והיום עשרים וארבעה.	[ת"ק]											לה.
	בכל יום עשרים וארבעה, והיום ארבעים ושמונה.	רבי יהודה:											לה.
	מה ראתם שלא ללמד?	אמרו להם חכמים:											לה.
	יודעין היו של בית אבא שבית זה עתיד ליחרב, שמא ילמוד אדם שאינו מהוגן וילך ויעבוד עבודה זרה בכך.	אמרו להם: [בית גרמן]											לה.
	ועל דבר זה מזכירין אותן לשבח: מעולם לא נמצאת פת נקיה ביד בניהם, שלא יאמרו ממעשה לחם הפנים זה ניוונין, לקיים מה שנאמר (במדבר לב) והייתם נקים מה' ומישראל.												לה.
	של בית אבטינס לא רצו ללמד על מעשה הקטורת.												לה.
	בית אבטינס היו בקיאיין במעשה הקטורת ולא רצו ללמד. שלחו חכמים והביאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים, והיו יודעין לפטם כמותם ולא היו יודעין להעלות עשן כמותן. של הללו מתמר ועולה כמקל, של הללו מפציע לכאן ולכאן.	תנו רבנן:											לה.
	כל מה שברא הקדוש ברוך הוא לכבודו בראו, שנאמר (משלי טז) כל פעל ה' למענהו, וחזרו בית אבטינס למקומן.	וכששמעו חכמים בדבר אמרו:											לה.
	שלחו להם חכמים ולא באו, כפלו להם שכרן ובאו.												לה.
	בכל יום היו נוטלין שנים עשר מנה, והיום עשרים וארבעה.	[ת"ק]											לה.
	בכל יום עשרים וארבעה והיום ארבעים ושמונה.	רבי יהודה:											לה.
	מה ראתם שלא ללמד?	אמרו להם חכמים:											לה.
	יודעין היו של בית אבא שבית זה עתיד ליחרב, אמרו: שמא ילמוד אדם שאינו מהוגן, וילך ויעבוד עבודה זרה בכך.	אמרו: [בית אבטינס]											לה.
	ועל דבר זה מזכירין אותן לשבח: מעולם לא יצאת כלה מבושמת מבתיהן, וכשנושאיין אשה ממקום אחר מתנין עמה שלא תתבסם, שלא יאמרו ממעשה הקטורת מתבסמין, לקיים מה שנאמר והייתם נקים מה' ומישראל.												לה.
	פעם אחת הייתי מהלך בדרך, ומצאתי אחד מבני בניהם, אמרתי לו: אבותיך בקשו להרבות כבודך, ורצו למעט כבוד המקום - עכשיו כבוד מקום במקומך, ומיעט כבודם.	תניא, אמר רבי ישמעאל:											לה.
	פעם אחת יצאתי אני ואחד מבני בניהם לשדה ללקט עשבים, וראיתי שבכה ושחק. אמרתי לו: מפני מה בכית? אמר לי: כבוד אבותי נזכרתי. ומפני מה שחקת? אמר לי: שעתידי הקדוש ברוך הוא להחזירה לנו. ומפני מה נזכרתי? אמר לי: מעלה עשן כנגדי. הראהו לי - אמר לי: שבועה היא בידינו שאין מראין אותו לכל אדם.	רבי עקיבא: סה לי רבי ישמעאל בן לוגא:											לה.
	פעם אחת מצאתי זקן אחד ומגילת סממנין בידו, אמרתי לו: מאין אתה? אמר לי: מבית אבטינס אני. ומה בידך? אמר לי: מגילת סממנין. - הראהו לי - אמר לי: כל זמן שבית אבא היו קיימין - לא היו מוסרין אותו לכל אדם, ועכשיו - הרי הוא לך והזהר בה.	רבי יוחנן בן נורי:											לה.
	מעתה אסור לספר בגנותן של אלו.	וכשבאתי וסחתי דברי לפני רבי עקיבא אמר לי:											לה.
	בשמך יקראוך, ובמקומך יושבוך, ומשלך יתנו לך. אין אדם נוגע במוכן לחבירו, אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא.	מכאן אמר בן עזאי:											לה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-אמר להם הממונה	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
הוגרס בן לוי וכו'.													לה: <
כשהוא נותן קולו בנעימה מכניס גדולו לתוך פיו, ומניח אצבעו בין הנימין, עד שהיו אחיו הכהנים נוקרים בבת ראש לאחוריהם.	תניא:												לה: ◊
בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב. אמרו עליו שהיה נוטל ארבעה קולמוסין בין אצבעותיו, ואם היתה תיבה של ארבע אותיות - היה כותבה בבת אחת. אמרו לו: מה ראית שלא ללמד? כולן מצאו תשובה לדבריהם, בן קמצר לא מצא תשובה לדבריו.	תנו רבנן:												לה: ◊
על הראשונים נאמר (משלי י) זכר צדיק לברכה, ועל בן קמצר וחבריו נאמר ושם רשעים ירקב.													לה: ■
מאי ושם רשעים ירקב?													לה: ^
רקביבות תעלה בשמותן, דלא מסקינן בשמייהו.	רבי אלעזר:												לה: ◊
מעשה בדואג בן יוסף שהניחו אביו בן קטן לאמו. בכל יום היתה אמו מודדתו בטפחים ונותנת משקלו של זהב לבית המקדש, וכשגבר אויב טבחתי ואכלתי, ועליה קונן ירמיה (איכה ב) אם תאכלנה נשים פרים עללי טפחים, משיבה רוח הקדש ואומרת: אם יהרג במקדש ה' כהן ונביא	מתב רבינא:												לה: ◊
חזי מאי סליק ביה.													לה: !
צדיק - מעצמו, ורשע מחבריו. צדיק מעצמו, דכתיב - זכר צדיק לברכה, ורשע מחבריו - דכתיב ושם רשעים ירקב.	רבי אלעזר:												לה: ◊
מנא הא מילתא דאמור רבנן זכר צדיק לברכה?	אמר ר' יודן בן אבהו מרבנן דהוה מסדר אגדתא												לה: ^
דהא כתיב זכר צדיק לברכה	אמר ליה: [ההוא מרבנן]												לה: !
מדאורייתא מנא לן?	[רבינא]												לה: ^
דכתיב (בראשית יח) וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה, וכתיב (בראשית יח) ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום.	[ההוא מרבנן]												לה: !
מנא הא מילתא דאמור רבנן שם רשעים ירקב?	[רבינא]												לה: ^
דהא כתיב ושם רשעים ירקב.	אמר ליה: [ההוא מרבנן]												לה: !
מדאורייתא מנא לן?	[רבינא]												לה: ^
דכתיב (בראשית יג) ויאהל עד סדם, וכתיב ואנשי סדם רעים וחטאים לה' מאד.	[ההוא מרבנן]												לה: !
צדיק דר בין שני רשעים ולא למד ממעשיהם, רשע דר בין שני צדיקים ולא למד ממעשיהם:	רבי אלעזר:												לה: ■
צדיק דר בין שני רשעים ולא למד ממעשיהם - עובדיה													לה: ■
רשע דר בין שני צדיקים ולא למד ממעשיהם - זה עשו.													לה: ■
מברכתן של צדיקים אתה למד קללה לרשעים, ומקללתן של רשעים אתה למד ברכה לצדיקים:	ואמר רבי אלעזר:												לה: ◊
מברכתן של צדיקים אתה למד קללה לרשעים, דכתיב (בראשית יח) כי ידעתיו למען אשר יצוה וגו' וכתיב בתריה (בראשית יח) ויאמר ה' זעקת סדם ועמרה כי רבה.													לה: ■
ומקללתן של רשעים אתה למד ברכה לצדיקים, דכתיב ואנשי סדם רעים וחטאים לה' וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו.													לה: ■
אפילו בשביל צדיק אחד עולם נברא, שנאמר וירא אלהים את האור כי טוב ואין טוב אלא צדיק שנאמר (ישעיהו ג) אמרו צדיק כי טוב.	ואמר רבי אלעזר:												לה: ◊
כל המשכח דבר מתלמודו גורם גלות לבניו, שנאמר (הושע ד) ותשכח תורת אליהך אשכח בניך גם אני.	ואמר רבי אלעזר:												לה: ■
מורדיין אותו מגדולתו, שנאמר (הושע ד) כי אתה הדעת מאסת ואמאסך מכהן לי.	רבי אבהו												לה: ■
אין צדיק נפטר מן העולם עד שנברא צדיק כמותו, שנאמר (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש, עד שלא כבתה שמשו של עלי זרחה שמשו של שמואל הרמתי	רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:												לה: ■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
ראה הקדוש ברוך הוא שצדיקים מועטין, עמד ושתלן בכל דור ודור, שנאמר (שמואל א ב) כי לה' מצקי ארץ וישת עליהם תבל.	ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											לח:
אפילו בשביל צדיק אחד העולם מתקיים, שנאמר (משלי י) וצדיק יסוד עולם.	ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											לח:
מהכא: (שמואל א' ב) רגלי חסידיו ישמר.	רבי חייא דידיה אמר:											לח:
חסידיו - טובא משמע												לח:
חסידו כתיב.	רב נחמן בר יצחק:											לח:
כיון שיצאו רוב שנותיו של אדם ולא חטא - שוב אינו חוטא, שנאמר רגלי חסידיו ישמר.	ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											לח:
כיון שבאה לידו דבר עבירה פעם ראשונה ושניה ואינו חוטא - שוב אינו חוטא, שנאמר רגלי חסידיו ישמר.	דבי רבי שילא:											לח:
מאי דכתיב (משלי ג) אם ללצים הוא יליץ ולענונים יתן חן. בא לטמא - פותחין לו, בא לטהר - מסייעין אותו.	ריש לקיש:											לח:
משל לאדם שהיה מוכר נפט ואפרסמון, בא למדוד נפט, אומר לו: מדוד אתה לעצמך. בא למדוד אפרסמון, אומר לו: המתן לי עד שאמדוד עמך, כדי שנתבסס אני ואתה.	תנא דבי רבי ישמעאל:											לח:
עבירה מטממת לבו של אדם, שנאמר (ויקרא יא) ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמאתם.	תנא דבי רבי ישמעאל:											לט:
ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם, אדם מטמא עצמו מעט - מטמאין אותו הרבה, מלמטה - מטמאין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מטמאין אותו לעולם הבא.	תנו רבנן:											לט:
(ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדשים - אדם מקדש עצמו מעט - מקדשין אותו הרבה, מלמטה - מקדשין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מקדשין אותו לעולם הבא.	תנו רבנן:											לט:
הדרן עלך אמר להם הממונה												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
טרף בקלפי והעלה שני גורלות, אחד כתוב עליו לשם ואחד כתוב עליו לעזאזל.													לט.
הסגן בימינו וראש בית אב משמאלו.													לט.
אם של שם עלה בימינו - הסגן אומר לו: אישי כהן גדול הגבה ימינך. ואם של שם עלה בשמאלו ראש בית אב אומר לו אישי כהן גדול הגבה שמאלך.													לט.
נתנן על שני השעירים, ואומר לה' חטאת	[ת"ק]												לט.
לא היה צריך לומר חטאת, אלא לה'.	רבי ישמעאל:												לט.
והן עונין אחריו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.													לט.
למה לי טרף בקלפי?													לט.
כי היכי דלא ניכוין ולישקול.													לט.
קלפי של עץ היתה, ושל חול היתה, ואינה מחזקת אלא שתי ידיים.	רבא:												לט.
בשלמא אינה מחזקת אלא שתי ידיים - כי היכי דלא ליכוין ולישקול. אלא של חול - נקדשה	מתקיף לה רבינא:												לט.
אם כן הוה לה כלי שרת של עץ, וכלי שרת דעץ לא עבדינן.													לט.
ונעבדה דכסף, ונעבדה דזהב													לט.
התורה חסה על ממונן של ישראל													לט.
מתניתין דלא כי האי תנא													לט.
הסגן וכהן גדול מכניסין ידן בקלפי, אם בימינו של כהן גדול עולה - הסגן אומר לו: אישי כהן גדול הגבה ימינך, ואם בימינו של סגן עולה - ראש בית אב אומר לו לכהן גדול: דבר מילך.	דתנאי, רבי יהודה אומר משום רבי אליעזר:												לט.
ונימא ליה סגן													לט.
כיון דלא סליק בידיה - חלשא דעתיה.													לט.
במאי קא מיפלגי?													לט.
ימינא דסגן עדיף משמאליה דכהן גדול	מר סבר: [רבי יהודה]												לט.
כי הדדי נינהו.	ומר סבר: [מתנתין]												לט.
ומאן האי תנא דפליג עליה דרבי יהודה													לט.
רבי חנינא סגן הכהנים הוא.													לט.
למה סגן מימינו, שאם אירע בו פסול בכהן גדול - נכנס סגן ומשמש תחתיו.	דתנאי, רבי חנינא סגן הכהנים:												לט.
ארבעים שנה שמש שמעון הצדיק היה גורל עולה בימיו, מכאן ואילך - פעמים עולה בימין פעמים עולה בשמאל.	תנו רבנן:												לט.
והיה לשון של זהורית מלבין, מכאן ואילך פעמים מלבין פעמים אינו מלבין.													לט.
והיה נר מערבי דולק, מכאן ואילך פעמים דולק פעמים כבה.													לט.
והיה אש של מערכה מתגבר, ולא היו כהנים צריכין להביא עצים למערכה חוץ משני גזירי עצים, כדי לקיים מצות עצים. מכאן ואילך - פעמים מתגבר פעמים אין מתגבר, ולא היו כהנים נמנעין מלהביא עצים למערכה כל היום כולו.													לט.
ונשתלחה ברכה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, וכל כהן שמגיעו כזית יש אוכלו ושבע, ויש אוכלו ומותר. מכאן ואילך נשתלחה מאירה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, וכל כהן מגיעו כפול, הצנועין מושכין את ידיהן והגרגרנין נוטלין ואוכלין.													לט.
ומעשה באחד שנטל חלקו וחלקו חבירו, והיו קורין אותו בן חמצן עד יום מותו.													לט.
מאי קרא - (תהלים עא) אלהי פלטיני מיד רשע מכף מעול וחומץ.	רבה בר רב שילא:												לט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לט:
מהכא - (ישעיהו א) למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ, אשרו חמוץ ואל תאשרו חומץ.	רבא:												לט:
אותה שנה שמת בה שמעון הצדיק אמר להם: בשנה זו הוא מת. אמרו לו: מניין אתה יודע? אמר להם: בכל יום הכפורים היה מזדמן לי זקן אחד לבוש לבנים ועטוף לבנים, נכנס עמי ויצא עמי. והיום נודמן לי זקן אחד לבוש שחורים ועטוף שחורים, נכנס עמי ולא יצא עמי. אחר הרגל חלה שבעה ימים ומת, ונמנעו אחיו הכהנים מלברך בשם.	תנו רבנן:												לט:
ארבעים שנה קודם חורבן הבית לא היה גורל עולה בימיו, ולא היה לשון של זהורית מלבין, ולא היה נר מערבי דולק, והיו דלתות ההיכל נפתחות מאליהן, עד שגער בהן רבן יוחנן בן זכאי. אמר לו: היכל היכל מפני מה אתה מבעית עצמך? יודע אני בך שסופך עתיד ליחרב, וכבר נתבא עליך זכריה בן עדו (זכריה יא) פתח לבנון דלתיך ותאכל אש בארזיך.	תנו רבנן:												לט:
למה נקרא שמו לבנון - שמלבין עונותיהן של ישראל.	רבי יצחק בן טבילאי:												לט:
למה נקרא שמו יער דכתיב (מלכים א' י) בית יער הלבנון לומר לך: מה יער מלבלב אף בית המקדש מלבלב.	רב זוטרא בר טוביה:												לט:
בשעה שבנה שלמה בית המקדש נטע בו כל מיני מגדים של זהב, והיו מוציאין פירות בזמניהן, וכיון שהרוח מנשבת בהן היו נושרין פירותיהן, שנאמר (תהלים עב) ירעש כלבנון - פרוי, ומהן היתה פרנסה לכהונה. וכיון שנכנסו גוים להיכל - יבשו, שנאמר (נחום א) ופרח לבנון אמלל, ועתיד הקדוש ברוך הוא להחזירה לנו שנאמר (ישעיהו לה) פרח תפרח ותגל אף גילת ורנן כבוד הלבנון נתן-לה.	דאמר רב הושעיא:												לט:
נתנן על שני השעירים.													לט:
עשר פעמים מזכיר כהן גדול את השם בו ביום: שלשה בידיו ראשון, ושלשה בידיו שני, ושלשה בשעיר המשתלח, ואחד בגורלות. וכבר אמר השם ונשמע קולו ביריחו.	תנו רבנן:												לט:
מירושלים ליריחו עשרה פרסאות, וציר דלתות ההיכל נשמע בשמונה תחומי שבת. עזים שביריחו היו מתעטשות מריח הקטורת, נשים שביריחו אינן צריכות להתבשם מריח קטורת, כלה שבירושלים אינה צריכה להתקטש מריח קטורת.	רבה בר בר חנה:												לט:
עזים היו לאבא בהרי מכור והיו מתעטשות מריח הקטורת.	רבי אליעזר בן דגלאי:												לט:
סח לי זקן אחד: פעם אחת הלכתי לשיילה, והרחתי ריח קטורת מבין כותליה.	רבי חייה בר אבין אמר רבי יהושע בן קרחה:												לט:
עליית גורל מתוך קלפי - מעכבת, הנחה - אינה מעכבת.	רבי ינאי:												לט:
אף עלייה אינה מעכבת.	רבי יוחנן:												לט:
אליבא דרבי יהודה													לט:
דברים הנעשין בבגדי לבן מבחוץ לא מעכבא	דאמר: [רבי יהודה]												לט:
כולי עלמא לא פליגי דלא מעכבא.													לט:
כי פליגי - אליבא דרבי נחמיה.													לט:
כרבי נחמיה	מאן דאמר מעכבא:												לט:
הני מילי עבודה, הגרלה לאו עבודה היא.	מאן דאמר לא מעכבא:												לט:
אליבא דרבי נחמיה	איכא דאמרי:												לט:
מעכבא	דאמר: [רבי נחמיה]												לט:
כולי עלמא לא פליגי דמעכבא													לט:
כי פליגי - אליבא דרבי יהודה.													לט:
כרבי יהודה	מאן דאמר לא מעכבא:												לט:
שאני הכא דתנא ביה קרא אשר עלה תרי זימני.	מאן דאמר מעכבא:												לט:
מצוה להגריל, ואם לא הגריל - כשר.	מיתבי:												לט:
בשלמא להך לישנא דאמרת אליבא דרבי יהודה כולי עלמא לא פליגי דלא מעכבא - הא מני רבי יהודה היא. אלא להך לישנא דאמרת פליגי, בשלמא למאן דאמר לא מעכבא, הא מני - רבי יהודה היא. אלא למאן דאמר מעכבא הא מני?													לט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תני: מצוה להניח.												◇
מצוה להגדיל ולהתודות, לא הגדיל ולא התודה - כשר.	תא שמע: [רבנן]											◇
וכי תימא הכי נמי להניח												◇
לא הגדיל כשר, לא התודה - פסול.	אימא סיפא, רבי שמעון:											◇
מאי לא הגדיל?												◇
אילמא לא הניח												◇
מכלל דרבי שמעון סבר הגרלה מעכבא?												◇
מת אחד מהן - מביא חבירו שלא בהגרלה, דברי רבי שמעון	והתניא: [רבי שמעון]											◇
רבי שמעון לא ידע מאי קאמרי רבנן, והכי קאמר להו: אי הגרלה הגרלה ממש קא אמריתו - פליגנא עלייכו בחדא, אי הגרלה דקאמרתו היינו הנחה - פליגנא עלייכו בתרתי.												◇
פר מעכב את השעיר, ושעיר אין מעכב את הפר במתנות שבפנים.	תא שמע:											◇
בשלמא פר מעכב את השעיר - דאי אקדמיה לשעיר מקמי פר לא עבד ולא כלום, אלא שעיר אין מעכב את הפר מאי ניהו?												◇
אילמא דאי אקדים מתנות דפר בהיכל מקמי מתנות דשעיר בפנים												◇
חוקה כתיב בהו.												◇
אלא לאו - דאקדים מתנות דפר בפנים מקמי הגרלה, ומדסדרא לא מעכבא - עיקרא הגרלה נמי לא מעכבא												◇
לא, דאקדים מתנות דפר במזבח מקמי מתנות דשעיר בהיכל. ורבי יהודה היא												◇
דברים הנעשין בבגדי לבן בחוץ, לא מעכבי.	דאמר: [רבי יהודה]											◇
והא במתנות שבפנים קתני?												◇
אלא, הא מני - רבי שמעון היא												◇
הגרלה לא מעכבא.	דאמר: [רבי שמעון]											◇
ואיבעית אימא: לעולם רבי יהודה היא, ונהי דבסדרא לא מעכבא - הגרלה מיהא מעכבא.												◇
ואזדו לטעמייהו												◇
(ויקרא טז) יעמד חי לפני ה' לכפר עליו, עד מתי יהיה זקוק לעמוד חי - עד שעת מתן דמו של חבירו, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]											◇
עד שעת וידוי דברים.	רבי שמעון:											◇
במאי קא מיפלגי?												◇
לכפר - בכפרת דמים הכתוב מדבר, וכן הוא אומר (ויקרא טז) וכלה מכפר את הקדש, מה להלן בכפרת דמים - אף כאן בכפרת דמים, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]											◇
לכפר עליו - בכפרת דברים הכתוב מדבר.	רבי שמעון:											◇
עלה בשמאל מהו שיחזור לימין?	תא שמע: שאלו תלמידיו את רבי עקיבא:											◇
אל תתנו מקום לצדוקים לרדות.	אמר להן: [רבי עקיבא]											◇
טעמא - דאל תתנו מקום לצדוקים לרדות, הא לאו הכי - מהדרין ליה, והא אמרת הגרלה מעכבא, וכיון דקבעתיה שמאל היכי מהדרין ליה?												◇
עלה הגורל בשמאל מהו שיחזירו לו ולשעירו לימין?	רבא: הכי קאמרי:											◇
אמר להם: אל תתנו מקום לצדוקים לרדות.	אמר להם: [רבי עקיבא]											◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מטמא מקדש עשיר והביא קרבן עני - לא יצא	גופא אמר רבי אלעזר אמר רבי הושעיא:											
יצא.	רבי חגא אמר רבי הושעיא:											
מצורע עני שהביא קרבן עשיר - יצא, עשיר שהביא קרבן עני - לא יצא	מיתבי:											
שאני התם דכתיב (ויקרא יד) זאת.												
אי הכי רישא נמי												
הא רבי רחמנא תורת.												
תורת - לרבות מצורע עני שהביא קרבן עשיר, יכול אפילו עשיר שהביא קרבן עני - תלמוד לומר זאת.	והתניא:											
ונילף מינה												
מיעט רחמנא ואם דל הוא.												
קשר לשון של זהורית בראש שער המשתלח, והעמידו כנגד בית שילוחו, ולנשחט כנגד בית שחיטתו.												
בא לו אצל פרו שניה, וסומך שתי ידיו עליו ומתודה.												
וכך היה אומר: אנה השם (חטאתי עויתי ופשעתי) (מסורת הש"ס: [עויתי פשעתי חטאתי]) לפניך אני וביתי, ובני אהרן עם קדושך. אנה השם כפר נא לעונות ולפשעים ולחטאים שעויתי ושפשעתי ושחטאתי לפניך אני וביתי ובני אהרן עם קדושך ככתוב בתורת משה עבדך (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו.												
והן עונין אחריו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.												
ולנשחט אקשירה קאי או אהעמדה קאי?	איבעיא להו:											
קשר לשון של זהורית בראש שער המשתלח והעמידו כנגד בית שילוחו, ולנשחט כנגד בית שחיטתו שלא יתערב זה בזה, ולא יתערב באחרים.	תא שמע, דתני רב יוסף:											
אי אמרת בשלמא אקשירה קאי - שפיר, אלא אי אמרת אהעמדה קאי - נהי דבחבריה לא מיערב, דהאי קטיר ביה והאי לא קטיר ביה - באחריני מיהת מיערב.												
אלא לאו שמע מינה - אקשירה קאי, שמע מינה.												
שתי לשונות שמעתי, אחת של פרה ואחת של שער המשתלח. אחת צריכה שיעור, ואחת אינה צריכה שיעור, ולא ידענא הי מינייהו.	רבי יצחק:											
ניחזי אנן של שער המשתלח דבעי חלוקה - בעי שיעור, ושל פרה דלא בעי חלוקה - לא בעי שיעור.	רב יוסף:											
דפרה נמי בעי כובד	מתקיף לה רמי בר חמא:											
כובד - תנאי היא.	אמר ליה רבא:											
ודפרה לא בעי חלוקה?												
כיצד הוא עושה, כורכן בשירי לשון	איתיביה אביו:											
אימא: בזנב לשון.												
עץ ארו, ושני תולעת שקלטתן שלהבת - כשרה.	רבי חנין אמר רב:											
נתהבהב הלשון - מביא לשון אחר ומקדש	מיתבי:											
לא קשיא כאן - בקולחת, כאן - בנכפפת.	אביו:											
כובד תנאי היא	רבא:											
למה כורכן, כדי שיהיו כולן באגודה אחת, דברי רבי.	דתניא: [רבי]											
כדי שיהא בהן כובד, ויפלו לתוך שריפת הפרה.	רבי אלעזר ברבי שמעון:											

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:											
שלש לשונות שמעתי, אחת של פרה, ואחת של שעיר המשתלח, ואחת של מצורע. אחת משקל עשרה זוז, ואחת משקל שני סלעים, ואחת משקל שקל, ואין לי לפרש.	כי אתא רבין פירשה משמיה דרבי יוחנן:											
פליגי בה רבי שמעון בן חלפתא ורבנן בפרה:	רבי יוחנן:											
משקל עשרה	חד אמר: [רבי שמעון בן חלפתא/רבנן]											
משקל שקל.	וחד אמר: [רבי שמעון בן חלפתא/רבנן]											
וסימניך: אחד המרבה ואחד הממעיט.												
לא בפרה פליגי, אלא בשעיר המשתלח פליגי. וההוא יומא נח נפשיה דרביא בר קיסי, ואנחו בה סימנא: רביא בר קיסי מכפר כשעיר המשתלח.	רבי ירמיה מדיפתי לרבינא:											
שתי שחיטות שמעתי, אחת של פרה ואחת של פרו, אחת כשרה בזר ואחת פסולה בזר, ולא ידענא הי מינייהו.	רבי יצחק:											
שחיטת פרה ופרו, רב ושמואל:	איתמר:											
פרה - פסולה, פרו - כשרה.	חד אמר: [רב/שמואל]											
פרו - פסולה, פרה - כשרה.	וחד אמר: [רב/שמואל]											
תסתיים דרב הוא דאמר פרה פסולה												
שחיטת פרה בזר פסולה.	דאמר רבי זירא:											
אלעזר וחוקה שנינו בה.	ואמר רב עלה:											
ורב, מאי שנא פרה - דכתיב אלעזר וחוקה, פרו נמי - הא כתיב אהרן וחוקה												
שחיטה לאו עבודה היא.												
אי הכי, פרה נמי?												
שאני פרה דקדשי בדק הבית היא.												
ולאו כל דכן הוא?												
מידי דהוה אמראות נגעים, דלאו עבודה היא ובעיא כהונה.	רב שישא בריה דרב אידי:											
ולשמואל דאמר פרו פסולה, מאי שנא פרו - דכתיב אהרן וחוקה, פרה נמי הא כתיב אלעזר וחוקה												
שאני התם, דכתיב (במדבר יט) ושחט אותה לפניו - שיהא זר שוחט ואלעזר רואה.												
ורב												
שלא יסיה דעתו ממנה	[רב]											
ושמואל, שלא יסיה דעתו מנא ליה?												
נפקא ליה (במדבר יט) מושרף את הפרה לעיניו.	[שמואל]											
ורב												
חד בשחיטה וחד בשריפה. וצריכא דאי כתב רחמנא בשחיטה - משום דתחילת עבודה היא, אבל שריפה אימא לא - צריכא. ואי כתב רחמנא בשריפה - משום דהשתא הוא דמתכשרא פרה, אבל שחיטה אימא לא - צריכא.	[רב]											
למעוטי מאי?												
אילימא למעוטי אסיפת אפרה ומילוי מים לקידוש												
(במדבר יט) למשמרת למי נדה כתיב.												

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא למעוטי השלכת עין ארז ואזוב ושני תולעת דלאו גופה דפרה נינהו.												!
שחיטת פרה בזר, רבי אמי אמר: כשרה	איתמר [רבי אמי]											!
פסולה.	רבי יצחק נפחא:											!
כשרה	עולא											!
פסולה.	ואמרי לה: [עולא]											!
אין לי אלא הזאת מימיה שאין כשרין באשה כבאיש, ואין כשרין אלא ביום, מניין לרבות שחיטתה, וקבלת דמה, והזאת דמה, ושריפתה, והשלכת עין ארז ואזוב ושני תולעת - תלמוד לומר תורה. יכול שאני מרבה אף אסיפת אפרה ומלוי מים וקידוש - תלמוד לומר זאת.	מתיב רבי יהושע בר אבא לסיועיה לרב:											!
ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו?												!
אחר שריבה הכתוב ומיעט, אמרת: הרי אנו למדין כולן מהזאת מימיה. מה הזאת מימיה - אינן כשרין באשה כבאיש ואין כשרין אלא ביום, אף אני אביא שחיטתה וקבלת דמה והזאת דמה ושריפתה והשלכת עין ארז ואזוב ושני תולעת, הואיל ואין כשרין באשה כבאיש - אין כשרין אלא ביום ומוציא אני אסיפת אפרה ומילוי מים וקידוש, הואיל וכשרין באשה כבאיש - כשרין נמי ביום ובליה.												!
והאי מאי תיובתא? אילימא מדפסולין באשה פסולין נמי בזר, הזאת מימיה תוכיה, שפסולין באשה וכשרין בזר												!
היינו תיובתיה: אשה מאי טעמא - אלעזר ולא אשה, זר נמי - אלעזר ולא זר.	אביי:											!
כל הפרשה כולה, משמע מוציא מיד משמע, ומשמע ממילא:	עולא:											!
(במדבר יט) ונתתם אתה אל אלעזר הכהן												!
אותה לאלעזר ולא לדורות לאלעזר.												!
לדורות ככהן גדול	איכא דאמרי:											!
לדורות ככהן הדיוט.	ואיכא דאמרי:											!
בשלמא למאן דאמר לדורות ככהן הדיוט - שפיר, אלא למאן דאמר לדורות ככהן גדול - מנא ליה?												!
גמר חקה חקה מיום הכפורים.												!
והוציא אתה												!
שלא יוציא אחרת עמה												!
לא היתה פרה רוצה לצאת - אין מוציאין עמה שחורה, שלא יאמרו שחורה שחטו. ואין מוציאין עמה אדומה - שלא יאמרו שמים שחטו.	כדתנן: [ת"ק]											!
לא מן השם הוא זה, אלא משום שנאמר (במדבר יט) אתה - לבדה.	רבי:											!
ותנא קמא, הא כתיב אתך												!
מאן תנא קמא - רבי שמעון היא												!
דדריש טעמיה דקרא.	[רבי שמעון]											!
מאי בינייהו?												!
איכא בינייהו דאפיק חמור בהדה.												!
(במדבר יט) ושחט אתה												!
שלא ישחוט אחרת עמה.												!
לפניו												!
לרב - שלא יסח דעתו ממנה												!
לשמואל - שיהא זר שוחט ואלעזר רואה.												!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

מקרא-key:	יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו												מג.
	לשמואל - לאהדוריה לאלעזר												מג.
	לרב - הוי מיעוט אחר מיעוט, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות, דאפילו כהן הדיוט.												מג.
	(במדבר יט) ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת												מג.
	לשמואל - דאפילו בכהן הדיוט												מג.
	לרב - איצטריך, סלקא דעתך אמינא: כיון דלאו גופה דפרה נינהו - לא ליבעי כהן, קא משמע לן.												מג.
	(במדבר יט) וכבס בגדיו הכהן בכיהונו.												מג.
	וטמא הכהן עד הערב כהן בכיהונו, לדורות.												מג.
	הניחא למאן דאמר לדורות בכהן הדיוט - שפיר, אלא למאן דאמר לדורות בכהן גדול, השתא כהן גדול בעינן - בכיהונו מיבעיא?												מג.
	אין, מילתא דאתיא בקל וחומר טרה וכתב לה קרא.												מג.
	(במדבר יט) ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח												מג.
	איש - להכשיר את הזר												מג.
	טהור - להכשיר את האשה												מג.
	והניח - מי שיש בו דעת להניח, יצאו חרש שוטה וקטן, שאין בהן דעת להניח.												מג.
	הכל כשרין לקדש, חוץ מחרש שוטה וקטן.	תנן התם: [רבנן]											מג.
	מכשיר בקטן, ופוסל באשה ובאנדרוגינוס.	רבי יהודה:											מג.
	מאי טעמא דרבנן?												מג.
	דכתיב (במדבר יט) ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת, הנך דפסלי לך באסיפה - פסלי לך בקידוש, והנך דאכשרי לך באסיפה - אכשרי לך בקידוש.	[רבנן]											מג.
	ורבי יהודה												מג.
	אם כן לימא קרא ולקח מאי ולקחו דאפילו קטן דפסלי לך התם, הכא כשר.	[רבי יהודה]											מג.
	אשה מנא ליה?												מג.
	ונתן ולא ונתנה.	[רבי יהודה]											מג.
	ורבנן												מג.
	אי כתב רחמנא ולקח ונתן, הוה אמינא: עד דשקיל חד ויהיב חד, כתב רחמנא ולקחו. ואי כתב רחמנא ולקחו ונתנו - הוה אמינא: עד דשקלי תרי ויהיב תרי, כתב רחמנא: ולקחו ונתן, דאפילו שקלי תרי ויהיב חד.	[רבנן]											מג.
	ולקח אזוב וטבל במים איש טהור												מג.
	לרבנן - איש ולא אשה, טהור - להכשיר את הקטן.												מג.
	ולרבי יהודה - איש ולא קטן, טהור להכשיר את האשה.												מג.
	הכל כשרין להזות חוץ מטומטום, ואנדרוגינוס, ואשה. וקטן שאין בו דעת - אשה מסיעתו ומזה.	מיתיבי:											מג.
	ולא פליג רבי יהודה												מג:
	כיון דאמר מר משמע מוציא מיד משמע ומשמע, ממילא - פליג.	אביי:											מג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-!</p>
--	--

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
(במדבר יט) והזה הטהר על הטמא												מג:
טהר - מכלל שהוא טמא, לימד על טבול יום שכשר בפרה.												מג:
כי הוּוּ בה רבי יוחנן וריש לקיש בפרה, לא מסקי מינה אלא כמאי דמסיק תעלא מבי כרבא	רבי אסי:											מג:
משמע מוציא מיד משמע, ומשמע ממילא.	אלא אמרי: [רבי יוחנן וריש לקיש]											מג:
כל השחיטות כשרות בזר, חוץ משל פרה.	תני תנא קמיה דרבי יוחנן:											מג:
פוק תני לברא לא מצינו שחיטה בזר פסולה.	אמר ליה רבי יוחנן:											מג:
ורבי יוחנן, לא מיבעיא לתנא דלא ציית - אלא אפילו לרביה לא ציית.												מג:
שחיטת פרה בזר - פסולה.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק:											מג:
כשירה. לא מצינו שחיטה שפסולה בזר.	ואני אומר: [רבי יוחנן]											מג:
בא לו אצל פרו שניה.												מג:
מאי שנא ביודיו ראשון דלא אמר ובני אהרן עם קדושך ומאי שנא ביודיו שני דאמר ובני אהרן עם קדושך?												מג:
כך היא מדת הדין נותנת, מוטב יבא זכאי ויכפר על החייב. ואל יבא חייב ויכפר על החייב.	תנא דבי רבי ישמעאל:											מג:
שחטו וקבל במזרק את דמו, ונותנו למי שהוא ממרס בו על הרובד הרביעי שבהיכל כדי שלא יקרוש.												מג:
נטל מחתה ועלה לראש המזבח, ופנה גחלים אילך ואילך, וחותרה מן המעוכלות הפנימיות, וירד והניחה על הרובד הרביעי שבעזרה.												מג:
בכל יום היה חותה בשל כסף ומערה בתוך של זהב, והיום חותה בשל זהב ובה היה מכניס.												מג:
בכל יום חותה בשל ארבעת קבין ומערה לתוך שלשת קבין, והיום חותה בשלשת קבין, ובה היה מכניס.	[ת"ק]											מג:
בכל יום חותה בשל סאה ומערה בתוך שלשת קבין, והיום חותה בשלשת קבין ובה היה מכניס.	רבי יוסי:											מג:
בכל יום היתה כבדה והיום קלה												מג:
בכל יום היתה ידה קצרה והיום ארוכה												מג:
בכל יום היתה זהבה וירוק והיום אדום, דברי רבי מנחם.	[רבי מנחם]											מג:
בכל יום מקריב פרס בשחרית ופרס בין הערבים, והיום מוסיף מלא חפניו.												מג:
בכל יום היתה דקה והיום דקה מן הדקה												מג:
בכל יום כהנים עולין במזרחו של ככש ויורדין במערבו והיום כהן גדול עולה באמצע ויורד באמצע.	[ת"ק]											מג:
לעולם כהן גדול עולה באמצע ויורד באמצע.	רבי יהודה:											מג:
בכל יום כהן גדול מקדש ידיו ורגליו מן הכיור והיום מן הקיתון של זהב	[ת"ק]											מג:
לעולם כהן גדול מקדש ידיו ורגליו מן הקיתון של זהב.	רבי יהודה:											מג:
בכל יום היו שם ארבע מערכות והיום חמש, דברי רבי מאיר.	[ת"ק]											מג:
בכל יום שלש, והיום ארבע.	רבי יוסי:											מג:
בכל יום שתיים והיום שלש.	רבי יהודה:											מג:
והכתיב (ויקרא טז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד												מג:
תני של היכל.	רב יהודה:											מג: